

HULI

VILLI

HALLITUS

UNTO SINKKONEN

HULIVILLIHALLITUS

ynnä muita vilungintekijöitä

”Mikä ei ole *oikeus ja kohtuus*, se ei saata olla lakikaan.
Yhteisen kansan hyöty on paras laki; ja sentähden mikä havaitaan
yhteiselle kansalle hyödylliseksi, se pidettäköön lakina,
vaikka säädetyn lain sanat näyttäisivät toisin käskevän.”

Nämä *tuomarinohjeet* esitti pappi ja oikeusoppinut Olaus Petri
jo 1530-luvulla.

Unto Sinkkonen

HULIVILLIHALLITUS
ynnä muita vilungintekijöitä

© 2019 Unto Sinkkonen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Kuvittaja: Hannu Härkönen

ISBN: 978-952-800-788-3

HULIVILLIHALLITUS

ynnä muita vilungintekijöitä

SISÄLLYSLUETTELO

Pahoja unia	7
Politiikkatanssin alkutahdit	14
Näin pärjäävät päättäjänä	16
Nuoruusko valttia?	20
Hallitus on vankka	22
Nouseeko ministeriys hattuun?	25
Jeremiaan kritiikkiä hallituksen jäsenistä	28
Tuhlausta ja vyönkiristystä	30
Pieni historiallinen syrjähyppy	32
Lakiministerin puheilla	38
Mullistuksia hallitusrintamalla	42
Kiehuntaa korkeakoulumaailmassa	43
Joenmutkan välistävedot	44
Haetaanpa oikeutta!	47

Oikeuskanslerin koulussa	57
Kakolan hallituksessa kiehuu	62
Aktiivimalli	66
Sote ja maakuntamalli	73
Romeo, Julia ja ”kompensaatiot”	88
Keskittäminen	96
<i>Vanhustenhoito</i>	<i>97</i>
<i>Terveystenhoito</i>	<i>99</i>
<i>Maakuntauudistus</i>	<i>103</i>
Happy end?	106

HULIVILLIHALLITUS

ja muita vilungintekijöitä

Pahoja unia

Tuomenmaan tasavallan hulivillihallitus kokoontuu joka keskiviikkoilta *herkutteluhetkeen*, niin sanottuun iltakouluun. Samalla pohditaan loppuviikolla esiin tulevia hallitusasioita ja valmistaudutaan kaikkien *pelkäämään* eduskunnan kyselytuntiin. Kukin hallituksen jäsen kokkaa vuorollaan iltapalan, ja joutuu tietenkin tulemaan paikalle pari tuntia ennen muita. Keittiötaidot vaihtelevat, ja niinpä osanottajat kokevat välistä yllättäviäkin makuelämyksiä.

Aluksi *rupatellaan* niitä näitä ja muistellaan aikaisempien ministerikollegoiden mieliruokia. Entinen pääministeri Vanhakantainen oli yleensä tarjonnut uuniperunoita ja lihapullia tillin ja kermaviilikastikkeen kera. Ruotsinkielisten ministeri oli puolestaan kerran (”ja antaa olla viimeinen kerta!” olivat läsnäolijat laushtaneet) kehittänyt iltapalaksi *hapansilakoita* rieskaleivällä ja puikulaperunoilla. Erikoisuuden tavoittelija oli tottumattomuuttaan avannut linkkuveitsellä silakkapurkkinsa sisätilassa (yleensä suositellaan avaamista ulkona tai veden alla), ja purkin paine oli tehdystä reiästä roiskauttanut lientä kokin – ja vähän naapurienkin – rinnoille, mistä seurauksena oli kammottava ammoniakkin haju koko herkutteluillan ajaksi. Eräs riviministeri totesi kyseessä olevan selvä *munapierun* haju. Huumorintajuisimmat totesivat sen illan ainakin jäävän mieleen loppuiäksi.

Tällä kertaa kokkausvuorossa oli ulko(istus)ministeri Simo Toini. Hän totesi kansanomaiseen tapaansa vuorossa olevan *uunimakkaraa* ja röstiperunoita. Tämä menyy näkyikin maistuvan, ja kyytipojaksi oli tarjolla puna- tai valkoviiniä edullisten valmisviinipakkausten hanasta lorutettuna. Raittiushenkilöitä varten oli varattuna omenaporelimonadia. Raha(stus)ministeri

Vesseli Orpana totesikin tyytyväisenä, etteivät tämän illan ainekset tulleet valtiolle kalliiksi.

Ainoan poikkeuksen teki pääministeri Johan Vispilä. Toisten nauttiessa jo santsiannosta hän vain pyöritteli perunoita lautasellaan hajamielisen näköisenä.

– Mikä nyt? kysyi illan kokki Simo Toini. – Onko ruuassa jotain vikaa?

– Ei suinkaan, vastasi pääministeri, mutta näin viime yönä niin *kamalaa* unta, että se vei ruokahalut.

Kaikki tietysti halusivat tietää, millaisiin *kauhukuviin* kelpo esimies oli nukkuessaan törmännyt.

– No kun mieltäni on painanut se Uusilinnan tapaus ja lupaukseni korvata täysimääräisesti OKL:n siirto Joenmutkaan. Unessani hallituksemme lähti Uusilintaan rauhoittelemaan paikallisten mielipiteitä. Ja kyllä siellä olikin *kiihkeä* tunnelma. Torille oli rakennettu tuoreista mäntylaudoista pihkantuoksuinen lava ja sen takareunaan hirsipuu. Sivusilmällä huomasin sen olevan valmistettu kotimaisesta sertifioidusta puumateriaalista ja kyllästetty ympäristöystävällisellä öljyllä, veden äärellä kun oltiin. Kaupungin pääsheriffi jo rasvaili köyden silmukkaa Klöver-vaseliinilla. Meille ei ollut annettu tuoleja, vaan istuimme laudoilla jalat räätäliasennossa (takapuoli pihkassa, kuten kotimatkalla huomasimme). Ympärillä velloi kiihkeä, monituhantinen *yleisömeri*, joka huuteli rytmikkäästi hallituksenvastaisia iskulauseitaan. Uusilinnan kaupunginhallitus istui lavalla kaaressa meitä vastapäätä pehmustetuilla tuoleillaan ja muodosti juryn eli valamiehistön, jonka oli määrä amerikkalaiseen tapaan lausua *tuomionsa* istunnon päätteeksi. Syyttäjänä toimi Uusilinnan kaupunginjohtaja, joka ärhäkästi kävi hallituksen kimppuun ja luetteli hirmuisia euromääriä, jotka valtio ja kaupunki menettäisivät OKL:n siirron johdosta. Tunnelma oli lähes kafkamainen, mutta me sentään tiesimme, mistä meitä syytetään.

– Annettiinko meille edes *puolustuspuheenvuoroa*? tiedusteli kalvennein kasvoin liiketusministeri Julia Werner.

– Selityksiä suorastaan vaadittiin, mutta kun kompuroin

jäykistynein polvin ylös, niin en saanut sanaakaan suustani. Haukoin ilmaa kuin vastapyydystetty lahna suomustuslaudalla, mutta pihaustakaan ei kuulunut. Tarkoitukseni oli kertoa, että asia ei ole vielä *loppuun* käsitelty, vaan että kun olemme selvinneet sotien kiemuroista ja saaneet uuden ja asiantuntevan maakuntahallinnon, niin asiaan voidaan palata. Syyttäjä kuitenkin katsoi, että vaikeneminen oli merkki syyllisyyden tunnustamisesta ja vaati valamiehistöä lausumaan tuomionsa. Kiihkeä yleisö vaati ankaria rangaistuksia ja päästeli tehosteeksi islantilaisilta lainaamiaan *huu huu* -sotahuutoja.

– Jury totesikin yksimielisesti hallituksen syyllistyneen raskauttavien asianhaarojen vallitessa Uusilinnan kaupungin ja koko seutukunnan elinolosuhteiden kurjistamiseen. Minut pääsyyllisenä ja lupaukseni syöneenä tuomittiin *hirtettäväksi* aamunkoitteessa. Koska kuitenkin Tuomenmaan rikoslaki ei tunne kuolemanrangaistusta, tuomiota lievennettiin; se muutettiin linnan pässin kesäloman tuuraukseksi. Patsas joudutaan näet viemään joka kesä restauroitavaksi alinomaisten tihutöiden takia. Niinpä minut kuljetettiin *naru kaulassa* linnan edustalla sijaitsevaan saareen ja sidottiin läheiseen lehmukseen. Ensimmäisen viluisen yön jälkeen heräsin ja huomasin, miksi pässiä piti tavan takaa restauroida: tihulaiset olivat käyneet yöllä tapansa mukaan värjäämässä pässin (ja tässä tapauksessa tuuraajan) miehiset tunnusmerkit punaisiksi. Ajattelin kauhuissani, miten minä tämän kotona selitän.

Ohi kulkevat turistit rupattelivat mennessään:

– On se hyvä, että tänä kesänä on saatu varamies varsinaisen pukin loma-ajaksi. (Nyt on todellakin *mies* eikä *henkilö* tai *ihminen* oikea ilmaisu tässä tilanteessa, asian luonteen huomioon ottaen.) Mutta ovat ne pannahiset taas tehneet varapässillekin normaalin tempunsa. Ihme ettei niitä koskaan saada kiinni.

– Pääsikö muu hallitus näin ollen pälkähästä? kysäisi Simo Toini huolestuneena.

– Ei nyt sentään. Meidät tuomittiin palaamaan jalkaisin pääkaupunkiin ja *korvaamaan* yhteisvastuullisesti Kaakonkulman

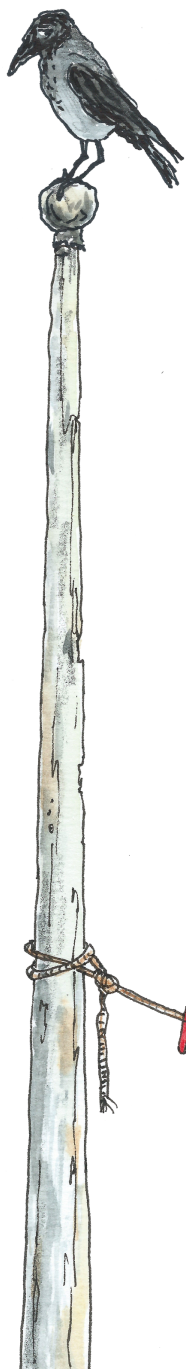
yliopiston (Kakolan) hallituksen kanssa yhteiskunnalle aiheuttamamme miljoonavahingot. Kakolan hallituksen puheenjohtaja lisäksi tuomittiin poissaolevana toimimaan kesälomansa ajan palkatta linnan oppaana ja viettämään yönsä entisessä kosteassa vankikopissa rosoinen muurinkivi päänalusenaan. Tarinan mukaan linnassa säilytettävän, lähinnä kuningatarvierailuja varten varatun tyynyliinan käyttö ehdottomasti kiellettiin.

Koko hallitus oli kuunnellut esimiehensä ajoittain kuiskaamalla esittämää kertomusta *hiirenhiljaa*. Myötätunto ja empatia heijastui jokaisen kasvojenilmeistä. Siinä pääsivät santsiannoksetkin jäähtymään, ja ennen kuin niitä alettiin mikrossa kuumennella, pyysi tuore oikeu(tu)sministeri Anders Hikkanen puheenvuoron. Hän kertoi uusimpien selvitysten osoittaneen, että lakeja laadittaessa useinkaan ei ole ehditty tai muistettu selvittää niiden *heijastusvaikutuksia* muihin toimialoihin.

– Tämä Uusilinnan tapaus näyttää olevan siitä selvä esimerkki: valtakunnallisesti pieneltä vaikuttava toimenpide onkin *alueellisesti* varsin tuhoisa. Ehdotan jonkinlaisen *korjausliikkeen* harkitsemista paikallisen ilmapiirin rauhoittamiseksi.

Nuoren ministerin varsin rohkea puheenvuoro aiheutti kollegoissa levotonta keinuntaa kannikalta toiselle. Olihan tässä jouduttu perumaan yksi ja toinenkin päätös. Pelättiin kasvojen menetystä. Epäkokeneen opastusministerin Anne Svan-Kaasalaisen kasvoille levisi tumma puna, ja liikutusministeri Julia Wernerin silmät pyörivät levottomasti hänen muistellessaan surullisen kuuluisan *kompensaatiotyöryhmänsä* erämaavaellusta. Olisiko sittenkin pitänyt pysyä lestissään ja tyytyä oman firman johtamiseen? Siellä saa antaa lähtöpasseit epämieluisille henkilöille eikä tarvitse kuunnella poliitikkojen jahkailuja kaiken maailman työryhmissä.

Mutta sitten Julia muisti hänkin nähneensä painajaisunta paljon kohua ja odotuksia herättäneen *kompensaatiotyöryhmänsä*

*Tuomenmaassa kuohuu. Pääministeri Johan Vispilä ja hänen laumansa ovat saattamassa maan asiat sekaisin. Toimivia sairaaloita ajetaan alas sote-markkinoiden yksityistämiseksi ja maakuntahallinnon varjolla luodaan uusia hallintohimmeleitä ja samalla suojatyöpaikkoja puoluekoneistojen riviurastajille. Kakolan yliopisto juonii opastusministeri Anne Svan-Kaasalaisen kanssa OKL:n siirron Uusilinnasta Joenmutkaan aiheuttaen näin hirmuiset lisäkulut veronmaksajille. Asia ei huoleta edes valtion rahakirstun vartijaa Vesseli Orpanaa. Onneksi työttömyysministeri Ari Lehmusvirran aktiivisuusmalli virittää Jeremias Änkeröisen toimi-
maan. Hän esittää ministereille vaikeita kysymyksiä, ja kun oikeuskansleri ottaa ohjat käsiinsä, niin Kakolan yliopisto ja Tuomenmaan hallitus joutuvat lujille. Hulivillihallitus on huumorin värittämä kansalaisen näkemys politiikan kiemuraisesta maailmasta.*

Unto Sinkkonen on eläkkeellä oleva yliopistonlehtori (syntynyt v. 1944). Hän on henkilökohtaisesti kokenut yliopistoeiämän mullistukset, joista hän on kertonut jo *Veijariyliopisto*-kirjassaan. Pitkän uransa aikana hän on seurannut tarkasti ja ihmetellen myös poliitikkojen toimia.

9 789528 007883

ISBN 978-952-800-788-3